



Jób újabb panasza

^{7,1}Csak küzdelem a halandó sorsa a földön, napjai úgy telnek, mint a napszámosnak! ^{7,2}Ahogy a rabszolga eped az árnyék után, és a napszámos várja a munkabért, ^{7,3}úgy jutottak nekem hiábavaló hónapok, nyomorúságos éjszakákkal fizettek ki engem. ^{7,4}Ha lefekszem, azt kérdelem: Mikor kelhetek fel? Hosszú az este, és tele vagyok nyugtalansággal hajnalig. ^{7,5}Testemet férgek és porkéreg borítja, bőröm beforrad, és újra kifakad. ^{7,6}Napjaim gyorsabbak a takács vetélőjénél, és reménytelenül múlnak el. ^{7,7}Gondold meg, hogy csak szellő az életem, szemem nem lát többé jót. ^{7,8}A rám néző szem nem pillant meg. Szemed felém fordítod, de már nem vagyok. ^{7,9}Eltűnt a felhő, elszállt. Éppígy nem jön vissza, aki leszáll a holtak hazájába. ^{7,10}Nem tér vissza házába többé, lakóhelyén sem tudnak róla többé. ^{7,11}Nem is tartóztatom meg a számat, beszélni fogok szorongó lélekkel, panaszkodni fogok keserű szívvel. ^{7,12}Tenger vagyok-e vagy tengeri szörny, hogy őrséget állítasz ellenem? ^{7,13}Mikor azt gondolom, hogy megvigasztal nyoszolyám, hordozza panaszomat fekhelyem, ^{7,14}akkor álmokkal rémítesz, látomásokkal rettentesz engem. ^{7,15}Inkább választom a fulladást, inkább a halált, mint e csontvázat. ^{7,16}Megvetem az életemet, nem kell tovább! Hagyj békén, mert időm csak egy lehelet! ^{7,17}Micsoda az ember, hogy így nagyra tartod, és hogy így törődsz vele? ^{7,18}Minden reggel megvizsgálod, minden pillanatban próbára teszed. ^{7,19}Miért nem veszed le rólam a szemed? Nyálamat sem engeded lenyelni? ^{7,20}Ha vétkeztem, mit követtem el ellened, emberek őrzője? Miért tettél a céltábláddá? Talán terhedre vagyok? ^{7,21}Miért nem bocsátod meg vétkemet, miért nem nézed el bűnömet? Hiszen már a porban fekszem, mire keresel, már nem leszek.



Amit a textusról tudni kell:

- exegetikai megjegyzések
- teológiai összefüggések feltárása

Jób 7. fejezet

E fejezet mondanivalója a 19a vers köré épül. Isten figyel minket, és olykor számunkra rossz dolognak tűnik, de sosem az.

A munkás várja munkájáért a bért, és várja az estét, amikor megnyugodhat. Jób jogosan sérelmezi, hogy ő nem kapja meg a jóért a fizetséget még a nyugalom formájában sem, hiszen testi és lelki

kínjaitól nem tud aludni. Így még rabszolga státusza sincs, akinek egyetlen fizetsége az éji nyugalom volna. A gazda nem ellenőrzi sem a munkást, sem a szolgáját éjjel, de Jób úgy érzi fájóan, hogy Isten akkor is rajta tartja szemét. Úgy érzi, fizetsége már csak a halál lehet. Arra vár, amikor nem kell már szenvednie. Azért nem akar tovább élni, mert szenvedni nem akar többé.

De addig is, betegsége napjaiban várja a hajnalt, talán az emberek társasága miatt, talán azonban inkább (mivel virrasztottak vele) a fényt, azaz az új világot, Isten teremtését. A fénynek Jób könyvében is kiemelt jelentősége van. Jób mondja, hogy sötét a sír (Jób 10,21). Bildád szerint a gonosz ember nem tartozhat a világosságához (Jób 18,18). Jób a gonoszokról szólva azt állítja, hogy szeretik a sötétséget. Isten elmondja, hogyan teremt világosságot minden reggel (Jób 38,12–15). Szellő és felhő az élet. Ahogy azok elillannak, úgy tűnik el az élet Isten pillantásától. Jób most úgy érzi, Isten ebbéli döntése végleges, sürgeti a kifejeletet.

Isten felügyeli a tengert is (Jób 38,8–11), szemmel tartja a vízi szörnyeket is, mint amilyen pl. a krokodil (Jób 3,8 és Jób 41).

A 13. versben Jób egyszerre szól Istenhez és Elifázhoz, akinek álmára reflektál. (Jób 4,13–21).

A 17. vers világos egyezést mutat a 8. zsoltárral. Annak ellenére, hogy itt az ember számára kellemetlen, igen-csak nehezen elhordozható dolgot eredményez, mégis, ennek ellenére a „Micsoda az ember...” szintén abban

az értelemben áll, hogy gondja van rá Istennek, odafigyel rá, hogy ti. ilyen nagy dolog Neki az ember. A 8. zsoltár és Jób könyve egyaránt álméltkodásra késztet Isten teremtő, és világfenntartó munkáján.

Jób a fejezet végén szorong, hogy Isten sosem fogja neki megbocsátani bűnét. De milyen bűnét? Ez az, amit Jób sem tud. Azt elképzelhetőnek tartja, hogy van valami olyan bűne, amit úgy követett el, hogy észre sem vette, így tehát nem tud róla. Csak bűn miatt érhetette ekkora csapássorozat, barátai is befolyásolhatták, de ha meggondoljuk, ő alapvetően sosem állította, hogy tévedhetetlen ember, csupán azt, hogy mindig törekedett az igaz életre és hogy tudomása szerint ez sikerült is neki. Lehet, hogy valami bűnét nem vette észre?

E gondolatát Isten igazságosságába vetett hite diktálja. Nincsen bevallani való bűne, amiről tudna, de hátha figyelmetlen volt vagy nem tanulmányozta eléggé a törvényt, avagy esetleg keveset adakozott a szegényeknek... Vannak törvények, amiket nem lehet túlteljesíteni, de még csak eléggé teljesíteni sem. Amikor azt mondja, hogy Isten megbocsáthatná ezt az ismeretlen vétkét, akkor helyzete kilátástalansága okán nagy valószínűséggel nem a mi általunk ismert fejleményekre, hanem a gyors halálra gondol a megbocsátás alatt. Vége lehetne a szörnyű testi kínnak és még inkább annak az elhordozhatatlan és soha meg nem szűnő rettenetes emlékek, hogy voltak szeretett gyermekei, akik már nincsenek. Megváltás lenne ebből a halál.



Prédikációvázlat

Harc

E fejezet mondanivalója a 19a vers köré épül. Isten állandóan figyel minket, ami olykor számunkra rossz dolognak tűnik, de sosem az. Jób az emberi életet a katonai létezéshez hasonlítja, saját jelenét a kényszerű hadba vonuláshoz. A Vulgata is így fordítja: „Militia est vita hominis super terram,...”. A betegség is csata, harc, de Isten szemmel tart minden eseményt a legapróbb részletekig.

1. A mi harcunk a betegségben

A betegség keresztény szempontból nem más, mint az élet legszélsőségesebb kifejeződése. A keresztény élet harc a test ellen, a kívánság ellen, az óember ellen. A betegségben mindezek a harcok sokkal erőteljesebben jönnek elő, még azok is szembesülnek velük, akik egészségesként nem foglalkoztak vele.

A betegség harc a test ellen, magam ellen. Nem a betegség ellen, nem a gyógyulásért, a javulásért – hanem a belső megjobbulásért. A betegség eszköz, amellyel ehhez a belső célhoz kerülhetünk közel. A betegséghez hasonlatosan minden más megpróbáltatás harc. Igyekeznünk kell így felfogni, akkor ez tervezésre és a fájdalom jobb elviselésére serkent. Sőt, olykor hősiesség magatartásra is, mint Jób, aki szembe mert nézni a halállal is, és eközben Urát nem tagadta meg.

2. Mások harca a betegség ellen

Mégis, ne ítélkezzünk azok felett, akik feladták a harcot, akik *várják* a halált. (Más kategóriát jelentenek azok, akik az öngyilkosságot fontolgatják, ez külön kérdéskör.) Nem tudhatjuk, hogy érzéseiket és döntésüket mi érlelte meg így. Pl. Jób esetében semmi okunk és semmi jogunk ítélkezni.

Ítélni viszont kell. Megítélni, mi a helyes lépés egy adott élethelyzetben, vagy, hogy melyik a helyes szó, mi a helyes hangsúly a betegség mellett. Ítélni könnyű, ítélni nehéz. Empátia és lojalitás a legfontosabb a bölcsesség mellett. A jó ítélethez pedig úgy kell tudnunk figyelni, mint ahogyan Isten figyel, holisztikusan. Lássuk egyben mindenestül a felebarátot.

Gyakran nem vesszük észre, mik gyötrik a barátainkat. Ők beszélnek bajaikról, de mi nem értjük meg őket. De Isten ismeri legrosszabb érzéseiket is, megérti őket, sőt törődik is velük. Nekünk is törödnünk kell velük, mert Isten azt is figyeli, mi mit teszünk a szenvedő felebarát mellett. De mi nem harcolhatunk ellenük, nem harcolhatunk a betegségük ellen – mi mellettük kell, hogy álljunk, az ő harcaikban. Nem helyettük harcolni meg a harcaikat, hanem velük együtt.